

Με Τσιριγώτη σρικτόδεσέ μας
ζουρλομανθιά στενό στενό,
καί μ' ἓνα κλήμα στεφάνωσέ μας
χρυσῆς σταφίδος ἐρετεινό.

Ἐστῆς τρικιμιάς φέρε μπουνάτσαις,
φέρε τοῦ πλούτου τὸν Νιζιάρκα,
κι' ὅλοι σὺν πρῶτα νὰ καὶν συγνάτσαις
ν' ἀνάθου πούρα, πίπαις, τσιγάρκα.

Σὺ τὴν σαθρὴν μας σῶσε σαφίδα,
κι' ἄς μὴ μᾶς σκιάξουν νέει λιμοί,
καί νὰ λυσσάζουν γιὰ τὴν σταφίδα
κι' ὅσοι μὲ τούτῃ δὲν τρῶν ψομί.

Φ. — Ὁ σὶρ Μπορδερτον κι' ὁ Σόου, ποὺ τοὺς εἶδες ἐδῶ πέρα,
ἦλθαν, εἶδαν τὸν παππούλη κι' ἔβρυναν ἄσῃν Ἑγγλιτέρα.
Φεύγουν τοῦτοι, φθάνουν ἄλλοι,
κι' ὅλοι λένε, μπουνατάλα,
ὁ Λιμπρίτης μὲ τὸν Ράλλη
πῶς δὲν τᾶχουν καλά.

Κι' ὁ Ξανθός, ποὺ χαιρεῖ τῶρα τὰ πιστὰ τοῦ Στρατηλάτου,
χωρατεύωντας κηρύττει
πῶς θὰ βάλῃ τὰ σκυλιὰ του
νὰ δαγκώσουν τὸν Λιμπρίτη.

Π. — Μὲς ἄσῃν σάλον τῆς σταφίδος καὶ τὸ νέο ξαφνικό
μὲ πολλὴν χαρὰν μου βλέπω καὶ τὸ Πυροβολικό
πῶς τραπέζικε πρώτος δίνει
ἄσῃν ὠραία Κηρισσιὰ,
καὶ μ' ἀγάπη τρώει πίνει
τὰ καλλίτερα κρυσσιὰ.

Φ. — Μὰ κι' ἂν τρώῃ τί μ' αὐτό;
φθάνει μόνο νὰ πληρῶνῃ
καὶ νὰ μὴν τραβᾷ κανόνι
γιὰ φαγὶ καὶ γιὰ πιστό.

Π. — Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Φασουλιᾷ... μεγάλῃ γεγονότα...
μὰ πῆς μου πῶς σοῦ φαίνονται κι' αὐτὰ τὰ βαρελότα,
ποῦ σείνουν τὸ πτολιέθρον, κι' ἔκει ποῦ πᾶς ἄσῃν σπῆτι σου
σκάζουν ἐμπρὸς ἄσῃν μύτη σου;

Φ. — Νομίζω πῶς καὶ σήμερα κι' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
ζωογονοῦν τὸ φρόνημα κι' ἀνδρίζουν τὴν ψυχὴν,
κι' ἄς πᾶμε, κνωδαλον, κι' ἐμεῖς μέσῃ σ' αὐτὸν τὸν κρότο
νὰ ρίζουμε μὲς ἄσῃν Βουλή κανένα βαρελότο,
νὰ δοῦμε πῶς θὰ φεύγουν τὰ πόδια τῶν πατέρων
κι' ὁ Κόντες κι' ὁ Κορδόνκρος μετὰ τῶν ἡμετέρων.

Πρ. Μὰ πρὶν ρίζῃς βαρελότα
δέξου δρὸ χαστούκι πρῶτα.

Λάξαρὸς πολιτικὸς καὶ πολλὸ μελωδικός.

Ἐρδι Λάξαρὶ περδέ,
Θωδωράκη σανιδέ,
ποῦ κρυμμένος ἄσῃν μπερδέ
ψάλλεις τὸ πᾶ θοῦ γὰ δέ

ἄσῃν φιλό μας τὸν φιδέ,
ἄσῃν Γεωργιάκη δηλαδὴ,
τῆς Κερκύρας τὸ παιδί.

Θωδωράκη μονομπίρ,
ποῦσαι φλόγα, ποῦσαι πῦρ,
καὶ γεμάτος ἀπὸ κλένι,
τὸ Λιμπρίτη τέτοια λείνι.

Τὲ σκαλὶς με τὲ ποτίς με,
Θωδωράκη λησιμονεῖς με.
Στρατηγιάκις πᾶν ἄσῃν πάτο,
μὰ καὶ τὸ Σερασκεράτο
ἔρδε σοῦρδε, Στρατηλάτη,
τὸ φορτώθηκες ἄσῃν πλάτη.

Καὶ μὲ κράνος μετῶς ἄσῃν Στέμμα
ἐκορῶθήκες Ἰνφάντε,
καὶ ξανάκοφες τὸ γαίμα
τῆς Φραγκιάς καὶ τοῦ Λεβάντε.

Ποῦναι ποῦλγκες, Γαζῆ,
πῶς θὰ πᾶσμε μαζὶ;
Τῶρα μπάνεις, Στρατηλάτη,
κι' ὡς Λιμπρίτης ἄσῃν Παλάτι...
συνωνόματε σπολλάτη.

Θωδωράκη σανιδέ,
σφῆρεσε τὸ Μετζηδιέ,
καὶ τοὺς σταφιδάδες διέ,
ποῦ φονάζουν ἄρε μᾶρε,
κι' ἄντε ντᾶρε βγῆν ἄνταρε,
ὄρε ποῦ τὸ πᾶς τὸ κλιᾶρε;

Ἐρδι, Ντεληγιάνν' Ἀγᾶ,
σύ καὶ τρέφεις κι' ὀδηγεῖς με,
μὰ θὰ βᾶψουμε ταῦγὰ
δίγως προῦπολογίσαμε.

Φεύγουν τῆς Βουλῆς γαμπροί,
κι' ἴσως μετὰ τὴν Λαμπρὴ
νὰ ξανάλθουν ἐδῶ πέρα
γιὰ τὴν δοῖα τὴν δευτέρα.

Θωδωράκη λυγιστέ,
γινῶν οἱ Τοῦρκοι τεκεσιτέ,
κι' ἐμπροστὰ σου, θαυμάσιτέ,
στέχουν παρουσιασιτέ.

Ἐρδι πάλι τὸ Κορδόνι,
γὰί γὰί τὸ καθρόνι,
γὰί καὶ τὸ πατερό...
καὶ τοῦ χρόνου πᾶ γερό.

Καὶ καρπόδακι ποικιλιάς,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελιάς.

Ζωή, τὸ Περιοδικόν,
εἰς ἄκρον φιλολογικόν.
Ἄπαξ τὸ βγάζει τοῦ μηνός
Ἄποστολος Μιχαηλνός.